

บทที่ ๔

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับ
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา มีดังต่อไปนี้

๑. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อพฤติกรรมการสอนของ
อาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน และพฤติกรรมการ
สอนที่เกิดขึ้นจริง

๒. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม
ที่มีความสำคัญในการสอน

๓. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จากการประเมินของอา-
จารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนต่างกัน เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน และ
พฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง

สมมติฐานของการวิจัย

๑. อาจารย์ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนต่าง
จากนักศึกษา

๒. อาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย ประเมิน พฤติกรรมที่มีความสำคัญ
ในการสอน กับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงต่างจากอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมาก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ อาจารย์ที่ปฏิบัติหน้าที่สอน และนัก
ศึกษาที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๕ ในวิทยาลัยพลศึกษา และเลือก
กลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยพลศึกษาทุกภาค รวม ๕ แห่ง คือวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัด
เชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา วิทยาลัย
พลศึกษาจังหวัดอ่างทอง และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี โดยมีจำนวนตัวอย่างทั้งหมด
๖๔๒ คน และเก็บแบบสอบถามคืนมาได้ ๕๔๐ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๘๐

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งจัดทำเป็น ๒ ฉบับ คือ สำหรับอาจารย์และนักศึกษา ในแต่ละฉบับจัดแบ่งเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นข้อความถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยอาจารย์จะถามในเรื่อง เพศ อายุ คุณวุฒิสูงสุด วิชาที่สอน และจำนวนปีในการสอน ส่วน นักศึกษาจะถามในเรื่อง เพศ อายุ ชั้นปี และวุฒิการศึกษา

ตอนที่ ๒ เป็นข้อความถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน และพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง โดยมีโครงสร้างของแบบสอบถามครอบคลุมถึงพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ๔ ด้าน คือ ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน ด้านการใช้สถานที่และอุปกรณ์ ด้านปรัชญาของการสอน ด้านการปฏิบัติการสอน ด้านการมอบหมายงานให้ทำ ด้านการเสริมแรงทางการเรียน ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ ด้านการควบคุมวินัยในการเรียน และด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน สำหรับแบบสอบถามในตอนี่ ๒ นี้ จะมีข้อความถามเหมือนกันทั้ง ๒ ฉบับ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตการสอนจากกลุ่มตัวอย่าง อาจารย์ และบันทึกในแบบสังเกตพฤติกรรม เพื่อประกอบกับการพิจารณาข้อคิดเห็นจากแบบสอบถามอีกส่วนหนึ่งด้วย

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม ด้วยตนเองทั้งหมด และวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

๑. ข้อมูลที่เป็นสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

๒. วิเคราะห์ความคิดเห็นทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน กับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง โดยการหาค่าเฉลี่ยรายข้อในแต่ละด้าน

๓. เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนระหว่างกลุ่มอาจารย์และนักศึกษา โดยใช้ค่าสถิติที ทสอง

๔. เปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จากการประเมินระหว่าง อาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย และอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมาก เกี่ยวกับ พฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน กับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง โดยใช้ค่าสถิติ ทีเทสต์

สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลการวิจัย จะได้แยกกล่าวสรุปเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

๑. อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น ๗๔ คน ส่วนใหญ่ เป็นชาย คือ มีจำนวน ๕๔ คน อาจารย์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๕ ปี ส่วนใหญ่มีคุณวุฒิ สูงสุดระดับปริญญาตรี และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า ๖ ปีขึ้นไป

๒. นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น ๕๑๖ คน ส่วนใหญ่ เป็นชาย คือ มีจำนวน ๓๗๑ คน นักศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๐-๒๔ ปี ส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และมีวุฒิการศึกษาระดับ ม.ศ. ๕

ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความ สำคัญในการสอน และพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง

ก. ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน

อาจารย์และนักศึกษามีความเห็น เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญ ในการสอนทั้ง ๔ ด้าน อยู่ในเกณฑ์มาก สรุปได้ดังนี้

๑. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน อาจารย์มีความเห็นว่าบุคลิกภาพ ของผู้สอนมีความสำคัญโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.29$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่า มีความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 4.23$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า มีพฤติกรรม ที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับแรก แต่นักศึกษาเห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน และมีพฤติกรรมที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับสอง แต่นักศึกษาเห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน

๒. ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ อาจารย์มีความ

เห็นว่าการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์เป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.11$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 3.84$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ทุกพฤติกรรมของอาจารย์มีความเห็นคิดเป็นค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาเล็กน้อย แต่ทั้งสองกลุ่มก็เห็นตรงกันว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนเลือกใช้อุปกรณ์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา รองลงมาคือ ผู้สอนจัดเตรียม วัสดุ อุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ

๓. ด้านประสิทธิภาพของการสอน อาจารย์มีความเห็นว่าประสิทธิภาพของ

การสอนเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.07$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 3.74$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้ว พบว่ามีเพียงข้อที่อาจารย์เห็นว่ามีค่าความสำคัญมาก ($\bar{X} = 3.72$) แต่นักศึกษากลับเห็นว่า มีความสำคัญค่อนข้างน้อย ($\bar{X} = 3.17$) คือ ผู้สอนช่วยผู้เรียนได้โต้แย้งถกเถียง นอกนั้นความเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาเล็กน้อย

อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับจำนวน ๒ ข้อ คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเป็นผู้นำ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และคิดลึกซึ้งกว้างขวาง ส่วนนักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเป็นผู้นำ รองลงมาคือ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และคิดลึกซึ้งกว้างขวาง

๔. ด้านการปฏิบัติการสอน อาจารย์มีความเห็นว่าการปฏิบัติ

การสอนเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.31$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 4.09$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาในทุกข้อ อาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนเสนอเนื้อหาอย่างมีลำดับขั้นตอนและต่อเนื่อง แต่นักศึกษากลับเห็นว่าพฤติกรรม

ที่สำคัญมาก เป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนค้นคว้าแสวงหาความรู้ หรือฝึกทักษะ เติมเต็มด้วยตนเอง

๕. ด้านการมอบหมายงานให้ทำ อาจารย์มีความเห็นว่าการมอบหมายงานให้ทำเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๑ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.00$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 3.81$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาในทุกข้อ อาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ในการมอบหมายงาน ผู้สอนได้อธิบายให้ผู้เรียน เข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่คลุมเครือและมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนติดตามและสอบถามความก้าวหน้าของงานที่มอบหมาย

๖. ด้านการเสริมแรงทางการเรียน อาจารย์มีความเห็นว่าการเสริมแรงทางการเรียนเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๑ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.00$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 3.77$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้ว พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาในทุกข้อ ยกเว้นข้อ ๒๒ ที่ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาสูงกว่าของอาจารย์ คือ ผู้สอนติเตียนและแก้ไขเมื่อผู้เรียนกระทำผิด อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมข้อที่ ๒๔ สำคัญมากเป็นอันดับแรก แต่นักศึกษากลับเห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับสอง นั่นคือ ผู้สอนแนะนำช่วยเหลือผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน พฤติกรรมที่นักศึกษาเห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนติเตียน และแก้ไขเมื่อผู้เรียนกระทำผิด และพฤติกรรมที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนชมเชย และให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ

๗. ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ อาจารย์มีความเห็นว่าการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ เป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๑ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.22$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 3.94$) และเมื่อพิจารณารายข้อแล้วพบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาในทุกข้อ อาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล และมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนนำผลจากการประเมินมาแก้ไขปรับปรุงการสอน

๔. ด้านการควบคุมวินัยในการเรียน อาจารย์มีความเห็นว่าการควบคุมวินัยในการเรียน เป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๗ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.36$) ส่วนนักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 4.18$) และเมื่อพิจารณารายชื่อแล้ว พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาในทุกข้อ อาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน และมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนช่วยกันรักษาระเบียบวินัยในการเรียน

๕. ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน อาจารย์มีความเห็นว่าการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญโดยรวม ๗ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.19$) ส่วน นักศึกษาก็เห็นว่ามีค่าความสำคัญมากเหมือนกัน ($\bar{X} = 4.10$) และเมื่อพิจารณารายชื่อแล้วพบว่าความคิดเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาเล็กน้อยในทุกข้อ อาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกันว่าพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ข้อที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนให้ความสนใจและเป็นกันเองกับผู้เรียน แต่นักศึกษากลับเห็นว่าข้อที่ ๓๔ สำคัญมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม และวิพากษ์วิจารณ์

จากพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนทั้ง ๔ ด้าน รวม ๓๔ ข้อ ดังกล่าว จะเห็นว่ามีพฤติกรรมที่อาจารย์ เห็นว่ามีความสำคัญมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด ๕ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน ($\bar{X} = 4.62$)
๒. ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.51$)
๓. ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 4.50$)
๔. ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน ($\bar{X} = 4.41$)
๕. ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.40$)

พฤติกรรมที่นักศึกษาเห็นว่ามีความสำคัญมาก เรียงตามค่าเฉลี่ยสูงสุด ๔ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน ($\bar{X} = 4,47$)
๒. ผู้สอนตรงต่อเวลา ในการสอน ($\bar{X} = 4,31$)
๓. ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน ($\bar{X} = 4,31$)
๔. ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 4,24$)
๕. ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4,23$)

ข. ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง

อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันและต่างกันในพฤติกรรม การสอนที่เกิดขึ้นจริงบางด้าน สรุปได้ดังนี้

๑. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน อาจารย์มีความเห็นว่าบุคลิกภาพ ของ ผู้สอนเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์ ($\bar{X} = 3,87$) ใกล้เคียงกับ ความเห็นของนักศึกษาซึ่งก็เห็นว่ามากเช่นกัน ($\bar{X} = 3,86$) ความคิดเห็นของอาจารย์มีค่า เฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาเกือบทุกข้อ ยกเว้น ข้อ ๔ และ ๕ ที่ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของ นักศึกษากลับสูงกว่าของอาจารย์ คือ ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน ผู้สอนใช้ภาษา และท่าทางเหมาะสมกับผู้เรียน

อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง มากเป็นอันดับ แรก คือ ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน แต่นักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับ แรก คือ ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน และทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นตรงกัน ว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนแต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู

๒. ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ อาจารย์มีความเห็นว่า การเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3,51$) แต่นักศึกษากลับเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดค่อนข้างน้อย ($\bar{X} = 3,34$) และ ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นต่างกันในเรื่อง ๗ โดยอาจารย์เห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดมาก แต่ นักศึกษาเห็นว่า เกิดค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนสำรวจความพร้อมของสถานที่เรียนอยู่เสมอ

ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่าพฤติกรรมข้อ ๘ เป็นพฤติกรรมที่เกิดค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ และข้อ ๖ ที่ทั้งสองกลุ่มเห็นตรงกันว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนเลือกใช้อุปกรณ์ได้เหมาะสมกับเนื้อหา อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสองคือ ผู้สอนสำรวจความพร้อมของสถานที่เรียนอยู่เสมอ แต่นักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ

๓. ด้านปรัชญาของการสอน อาจารย์มีความเห็นว่าปรัชญาของการสอนเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.57$) แต่นักศึกษากลับเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดค่อนข้างน้อย ($\bar{X} = 3.30$) และเมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละข้อแล้วพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันในข้อ ๑๑ ว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนยั่วยู่ให้ผู้เรียนโต้แย้งถกเถียง และทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันในข้อ ๑๐ ว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดมาก คือ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และคิดลึกซึ้งกว้างขวาง ข้อที่อาจารย์เห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับแรก แต่นักศึกษาเห็นว่าเกิดมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเป็นผู้นำ และข้อที่อาจารย์เห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสองแต่นักศึกษาเห็นว่าเกิดมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และคิดลึกซึ้งกว้างขวาง

๔. ด้านการปฏิบัติการสอน อาจารย์มีความเห็นว่าการปฏิบัติการสอนเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.81$) ตรงกับความเห็นของนักศึกษาที่เห็นว่าเกิดมากเช่นกัน ($\bar{X} = 3.65$) และเมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละข้อแล้วพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นต่างกันโดยอาจารย์เห็นว่าเกิดขึ้นมาก แต่นักศึกษาเห็นว่าเกิดขึ้นค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนเลือกใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบได้เหมาะสมกับเนื้อหาความคิดเห็นของอาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักศึกษาในทุกข้อ ยกเว้นข้อ ๑๒ ที่ความคิดเห็นของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของอาจารย์

อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนเน้นเนื้อหาสาระสำคัญของที่สอน และเห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับสอง แต่นักศึกษาเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่าง ประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน และนักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนค้นคว้าแสวงหาความรู้หรือฝึกทักษะ เติบโตด้วยตนเอง

๕. ด้านการมอบหมายงานให้ทำ อาจารย์มีความเห็นว่าการมอบหมายงานให้ทำ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง โดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.64$) แต่นักศึกษากลับเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ($\bar{X} = 3.27$) แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละข้อแล้วพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันโดยเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนให้โอกาสผู้เรียนเลือกทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจ และเห็นตรงกันว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาก และมากเป็นอันดับแรก คือ ในการมอบหมายงาน ผู้สอนได้อธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่คลุมเครือ แต่มีข้อที่ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นต่างกัน โดยอาจารย์เห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด แต่นักศึกษากลับเห็นว่าเกิดขึ้นค่อนข้างน้อย และทั้งสองกลุ่มเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับสองด้วย นั่นคือ ผู้สอนติดตามและสอบถามความก้าวหน้าของงานที่มอบหมาย

๖. ด้านการเสริมแรงทางการเรียน อาจารย์มีความเห็นว่าการเสริมแรงทางการเรียนเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.57$) แต่นักศึกษากลับเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ($\bar{X} = 3.23$) และเมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละข้อแล้วพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ ผู้สอนตีเฆี่ยนและแก้ไขเมื่อผู้เรียนกระทำผิด และเห็นตรงกันว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนรายงานความก้าวหน้าทางการเรียนแก่ผู้เรียน ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นต่างกันในเรื่องข้อ ๒๑ และ ๒๔ โดยอาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดและมากเป็นอันดับแรก แต่นักศึกษาเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดเป็นอันดับสอง แต่นักศึกษาเห็นว่าเกิดขึ้นค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนชมเชย และให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทุกข้อของอาจารย์สูงกว่าของนักศึกษา ยกเว้นข้อ ๒๒ ที่นักศึกษาเห็นว่า เป็น

พฤติกรรมที่เกิดมาก เป็นอันดับหนึ่ง และค่าเฉลี่ยสูงกว่าความคิดเห็นของอาจารย์ คือ ผู้สอน
ติเตียนและแก้ไขเมื่อผู้เรียนกระทำผิด

๗. ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ อาจารย์มี

ความคิดเห็นว่าการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ
อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.76$) แต่นักศึกษากลับเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ($\bar{X} = 3.38$)
และเมื่อพิจารณารายละเอียดแล้วพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นต่างกันและค่าเฉลี่ยของ
อาจารย์สูงกว่าของนักศึกษาทุกข้อ ยกเว้นข้อ ๒๗ ที่ทั้งสองกลุ่มเห็นตรงกันว่าเป็นพฤติกรรม
ที่เกิดมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล อาจารย์
เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนนำผลจากการประเมินมาแก้ไขปรับปรุง
การสอน ส่วนนักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนประเมิน
ผลจากสิ่งที่ได้เรียนหรือปฏิบัติไปแล้ว

๘. ด้านการควบคุมวินัยในการเรียน อาจารย์มีความเห็นว่า

การควบคุมวินัยในการเรียน เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 4.05$)
และนักศึกษาก็เห็นว่าอยู่ในเกณฑ์มากเช่นกัน ($\bar{X} = 3.78$) ทั้งสองกลุ่มเห็นตรงกันว่า
พฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียนและ
พฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับสอง คือ ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนช่วยกันรักษาระเบียบวินัย
ในการเรียน

๙. ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน อาจารย์

มีความเห็นว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงโดยรวม ๆ อยู่ใน
เกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.95$) และนักศึกษาก็เห็นว่าอยู่ในเกณฑ์มากเช่นกัน ($\bar{X} = 3.58$)
อาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมากเป็นอันดับแรก แต่นักศึกษาเห็นว่าเกิดมากเป็นอันดับ
สอง คือ ผู้สอนรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน และอาจารย์เห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดมาก
เป็นอันดับสองแต่นักศึกษาเห็นว่าเกิดมากเป็นอันดับแรก คือ ผู้สอนให้ความสนใจและเป็น
กันเองกับผู้เรียน

จากพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงทั้ง ๔ ด้าน รวม ๓๕ ข้อ ดังกล่าว จะเห็นว่าพฤติกรรมการสอนที่อาจารย์เห็นว่าเกิดขึ้นมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด ๔ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอนเน้นในด้านความ รับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.21$)
  ๒. ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน ($\bar{X} = 4.08$)
  ๓. ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.02$)
  ๔. ผู้สอนรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.02$)
  ๕. ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนช่วยกันรักษาระเบียบวินัยในการเรียน ($\bar{X} = 4.00$)
- นักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด

๔ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน ($\bar{X} = 4.12$)
๒. ผู้สอนแต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู ($\bar{X} = 3.93$)
๓. ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน ($\bar{X} = 3.91$)
๔. ผู้สอนเน้นในด้านความ รับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 3.87$)
๕. ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียนช่วยกันรักษาระเบียบวินัยในการเรียน ($\bar{X} = 3.83$)

จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง พบว่า อาจารย์ปฏิบัติ พฤติกรรมการสอนมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุด ๔ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอนเน้นในด้านความ รับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.11$)
๒. ผู้สอนรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ($\bar{X} = 3.99$)
๓. ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน ($\bar{X} = 3.93$)
๔. ผู้สอน เน้น เนื้อหาสาระสำคัญขณะที่สอน ($\bar{X} = 3.88$)
๕. ผู้สอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามและวิพากษ์วิจารณ์ ($\bar{X} = 3.87$)

ตอนที่ ๓ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม ที่มีความสำคัญในการสอน

ผลการวิจัยปรากฏว่า จากพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน รวม ๔ ด้าน อาจารย์และนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จำนวน ๖ ด้าน คือ ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ ด้านปรัชญาของการสอน ด้านการปฏิบัติการสอน ด้านการเสริมแรงทางการเรียน ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ และด้านการควบคุมวินัยในการเรียน นอกจากนี้อีก ๓ ด้าน ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน คือ ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน ด้านการมอบหมายงานให้ทำ และด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่ว่า อาจารย์มีความคิดเห็น เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนต่างจาก นักศึกษา จำนวน ๖ ด้าน คือ ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ ด้านปรัชญาของการสอน ด้านการปฏิบัติการสอน ด้านการเสริมแรงทางการเรียน ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ และด้านการควบคุมวินัยในการเรียน

ตอนที่ ๔ ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จากการประเมินระหว่างอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย และอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมาก เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน และพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง

ผลการวิจัยปรากฏว่า จากพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนรวม ๔ ด้าน พบว่า อาจารย์ทั้งสองกลุ่มประเมินพฤติกรรมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกด้าน และจากพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงรวม ๔ ด้าน อาจารย์ทั้งสองกลุ่มประเมินพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงในทุกด้านไม่แตกต่างกันด้วย

สรุปได้ว่า อาจารย์ทั้งสองกลุ่มประเมินพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน กับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่ว่า อาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย ประเมินพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน กับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงต่างจากอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมาก

ตอนที่ ๕ การสังเกตพฤติกรรมการสอน จากพฤติกรรมที่สังเกตได้รวม ๒๓ ข้อ จะเห็นว่า มีพฤติกรรมที่อาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อยปฏิบัติมาก เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย สูงสุด ๕ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอน เน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.12$)
๒. ผู้สอน รับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.00$)
๓. ผู้สอน ตรงต่อเวลาในการสอน ($\bar{X} = 3.94$)
๔. ผู้สอน สนับสนุนให้ผู้เรียนช่วยกันรักษาระเบียบวินัย ในการเรียน ($\bar{X} = 3.92$)
๕. ผู้สอน เน้นเนื้อหาสาระสำคัญขณะที่สอน ($\bar{X} = 3.89$)

อาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมากปฏิบัติพฤติกรรมการสอนมาก เรียงตามลำดับ ค่าเฉลี่ยสูงสุด ๕ อันดับแรก ดังนี้

๑. ผู้สอน เน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.10$)
๒. ผู้สอน รับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน ($\bar{X} = 3.98$)
๓. ผู้สอน ตรงต่อเวลาในการสอน ($\bar{X} = 3.92$)
๔. ผู้สอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามและวิพากษ์วิจารณ์ ($\bar{X} = 3.92$)
๕. ผู้สอน แต่งกายเหมาะสมกับความ เป็นครู ($\bar{X} = 3.91$)

จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยผู้วิจัย พบว่า อาจารย์ทั้งสองกลุ่มปฏิบัติพฤติกรรมการสอนในขณะที่มีการสอนอยู่ในเกณฑ์ที่ใกล้เคียงกันมาก ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินพฤติกรรมการสอนโดยอาจารย์ผู้สอนในแบบสอบถาม จึงเป็นผล ทำให้พฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงของอาจารย์ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน จึงสามารถสรุปได้ว่า แบบสอบถามจากการประเมินของอาจารย์นั้นตรงตามความเป็นจริง และใกล้เคียงกับพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกลงในแบบสังเกตพฤติกรรมการสอนมาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามประเภทอาจารย์ จะเห็นได้ว่าอาจารย์ส่วนใหญ่เป็นชาย ทั้งนี้เป็นเพราะลักษณะสาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัย พณิชยการ ส่วนมากเน้นทางด้านปฏิบัติ และผู้สอนต้องป็นสุขภาพทางกายแข็งแรง ฉะนั้น อาจารย์ชายที่มีความสามารถที่จะศึกษาสาขาวิชาพณิชยการจนจบออกมา เพื่อสอนวิชาพณิชยการ จึงมีมากกว่าอาจารย์หญิง และเนื่องจากวิทยาลัยพณิชยการเปิดสอนในระดับอนุปริญาเท่านั้น จึงมีการบรรจุอาจารย์ผู้มีความรู้ระดับปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก็มีความรู้พอเพียงที่จะสอนได้ สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ วิทยาลัยพณิชยการเพิ่งเปิดทำการสอนมา ประมาณ ๓-๑๒ ปี หรือประมาณ ๗ ปีโดยเฉลี่ย ฉะนั้นประสบการณ์ในการสอนของ อาจารย์ ๖ ปีขึ้นไปจึงถือว่ามีประสบการณ์ในการสอนมาก นับว่าวิทยาลัยพณิชยการได้รับอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการสอนซึ่งนับว่าเป็นผลดีต่อการเรียนการสอนของวิทยาลัย พณิชยการ

ส่วนในด้านสถานภาพของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามนั้น พบว่า ส่วนใหญ่ จะเป็นเพศชาย โดยนับนี้จึงเห็นได้ว่าลักษณะสาขาวิชาที่เปิดสอนเหมาะสมสำหรับนัก ศึกษาชาย จึงปรากฏว่ามีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง และส่วนมากจะมีอายุอยู่ในวัยที่กำลังจะเป็นผู้ใหญ่ เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง ๒๐-๒๔ ปี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ไทซูร์ย์ ลินลาร์ตัน (๒๕๒๐ : ๒) ที่ว่าการศึกษา ในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาสำหรับคนวัยหนึ่งโดยเฉพาะ คือ วัยที่กำลังจะเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นผู้ใหญ่แล้ว

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นใกล้เคียงกันโดยอยู่ในเกณฑ์มากเหมือนกัน ดังจะได้กล่าว เป็นรายด้าน คือ

ด้านบุคลิกลักษณะของผู้สอน มีข้อที่อาจารย์มีความเห็นว่า เป็นพฤติกรรมที่มีความ สำคัญมากที่สุด คือ ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน นอกนั้นทั้งอาจารย์และนักศึกษามีความ เห็นเหมือน ๆ กันว่ามีความสำคัญอยู่ในระดับเดียวกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่าเกณฑ์เฉลี่ยความ คิดเห็นของอาจารย์สูงกว่านักศึกษานั้น เป็นเพราะอาจารย์ส่วนใหญ่ในวิทยาลัยพณิชยการ

ได้รับการศึกษาอบรมมาทางวิชาการศึกษา และมีความเข้าใจเกี่ยวกับจิตวิทยาการสอน จึงตระหนักว่า คนในฐานะที่เป็นครูของครู ควรมียุคลูกภาพที่เป็นตัวอย่างที่ดีอย่างไร จึงทำให้อาจารย์เห็นความสำคัญของบุคลิกภาพของผู้สอน โดยเฉพาะการตรงต่อเวลา ในการสอน อยู่ในเกณฑ์มากที่สุด

ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ ทั้งอาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่าทุกพฤติกรรมมีความสำคัญใน เกณฑ์มากที่สุดเท่าเทียมกัน โดยนัยนี้สะท้อนให้เห็นว่าการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์มีความจำเป็นอย่างยิ่งและถือเป็นสิ่งสำคัญในวิทยาลัยพลศึกษา ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต่างก็ตระหนักในเรื่องนี้ เป็นเพราะว่าลักษณะของการเรียนการสอนส่วนมากเรียนวิชาปฏิบัติ ฉะนั้นการสำรวจความพร้อมของสถานที่เรียน เช่น โรงยิมเนเซียม สนามฟุตบอล ก่อนจะทำการสอนอยู่เสมอ ๆ และผู้สอนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การสอน เช่น ลูกบอล หรือไม้แรดเกิด อย่างเพียงพอ จึงมีความสำคัญในระดับมาก

ด้านปรัชญาของการสอน มีข้อที่นักศึกษาเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญใน เกณฑ์ค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนยั่วผู้ให้ผู้เรียนได้โต้แย้งถกเถียงจึงพอสรุปได้ว่า ลักษณะของวิชาที่นักศึกษาเรียนในวิทยาลัยพลศึกษา เป็นวิชาปฏิบัติ เป็นส่วนใหญ่ ผู้เรียนทำตามคำสั่ง ของผู้สอน ซึ่งส่วนใหญ่สอนโดยวิธีสาธิตและให้ทำตามหรือฝึกฝนทักษะตามแบบของการฝึก ฉะนั้นผู้สอนจึงไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้โต้แย้งถกเถียง โดยเฉพาะผู้เรียนเห็นว่าการโต้แย้งถกเถียงไม่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนการสอนที่ เน้นทางปฏิบัติและต้องการความมีวินัยและเป็นระเบียบเรียบร้อย จึงเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ดังกล่าว

ด้านการปฏิบัติการสอน มีข้อที่อาจารย์มีความเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจนจึงพอสรุปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอน และมีประสบการณ์ในการสอนมามากย่อมตระหนักดีว่า การสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น จึงเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญมากที่สุด ดังกล่าว

ด้านการมอบหมายงานให้ทำ ด้านการเสริมแรงทางการเรียน ด้านการประเมินผลและ นำข้อมูลย้อนกลับ และด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ทั้งอาจารย์และนักศึกษาต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า พฤติกรรมทุกข้อมีความสำคัญมากอยู่ในระดับเดียวกัน

ด้านการควบคุมวินัยในการเรียน มีข้อที่อาจารย์มีความเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน จึงพอสรุปได้ว่า ในสภาพการเรียนการสอนของวิทยาลัยพลศึกษาในปัจจุบัน นักศึกษาไม่ค่อยมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และเพื่อเป็นการปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้แก่นักศึกษา ซึ่งจะออกไปเป็นครูต่อไป จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง และเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญมากที่สุดดังกล่าว

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง โดยรวม ๆ ทั้ง ๔ ด้าน อยู่ในเกณฑ์มาก แต่นักศึกษาเห็นว่าพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง โดยรวม ๆ อยู่ในเกณฑ์มากเพียง ๔ ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน ด้านการปฏิบัติ การสอน ด้านการควบคุมวินัยในการเรียน และด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และ อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อยอีก ๔ ด้าน ได้แก่ ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ ด้านปรัชญาของการสอน ด้านการมอบหมายงานให้ทำ ด้านการเสริมแรงทางการเรียน และ ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับดังจะได้กล่าว เป็นรายด้านดังนี้ คือ

ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน ด้านการควบคุมวินัยในการเรียน และด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน ทั้งอาจารย์และนักศึกษาต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า พฤติกรรมทุกข้อ เป็นพฤติกรรมที่อาจารย์ปฏิบัติอยู่ใน เกณฑ์มาก เช่นกัน

ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์ จะเห็นได้ว่าจากการที่อาจารย์มีความเห็นว่าเป็น พฤติกรรมด้านนี้มีความสำคัญมากกว่าความเห็นของนักศึกษาโดยมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าซึ่งเป็นไปได้ที่ผู้สอนเองย่อมจะมองว่าตนเองปฏิบัติมากหรือเหมาะสม ในขณะที่ความเป็นจริงอาจไม่เป็นไปตามนั้น จึงสรุปได้ว่า อาจารย์ประเมินความคิดเห็นต่อพฤติกรรมด้านนี้เข้าข้างตนเองโดยเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนปฏิบัติมาก และต่างจากความคิดเห็นของนักศึกษาที่เห็นว่า อาจารย์ปฏิบัติค่อนข้างน้อย

ด้านปรัชญาของการสอน จากการที่ความคิดเห็นของอาจารย์ต่อพฤติกรรมด้านนี้มีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าความคิดเห็นของนักศึกษา โดยนับนี้พอสรุปได้ว่าการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษา ผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้โต้แย้งถกเถียงเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะลักษณะวิชาที่เรียนส่วนใหญ่เป็นภาคปฏิบัติ และผู้เรียนต้องเชื่อฟังผู้สอนโดยปฏิบัติตามคำสั่ง ไม่สามารถได้แสดงออกซึ่งความคิดเห็นนอกจากนี้ผู้สอนยังไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเป็นผู้นำเท่าที่ควรด้วย

ด้านการปฏิบัติการสอน จากจำนวนพฤติกรรม ๖ ข้อ มีอยู่ ๑ ข้อที่นักศึกษา มีความเห็นต่างจากความคิดเห็นของอาจารย์ โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนเลือกใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบได้เหมาะสมกับเนื้อหา จึงพอสรุปได้ว่าวิธีสอนของอาจารย์ยังไม่เหมาะสมพอ ส่วนมากจะใช้วิธีสอนวิธีเดียวในขณะสอน

ด้านการมอบหมายงานให้ทำ จากพฤติกรรมจำนวน ๓ ข้อ มีอยู่ ๑ ข้อ ที่อาจารย์และนักศึกษา เห็นว่าอาจารย์ปฏิบัติพฤติกรรมอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย คือ ผู้สอนให้โอกาสผู้เรียนเลือกทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้สอนไม่ค่อยให้โอกาสผู้เรียนเลือกทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจ ผู้เรียนทุกคนจะต้องทำงานตามที่ผู้สอนมอบหมายให้ทำ เหมือนกัน เท่านั้น อีกทั้งผู้สอนไม่มีการติดตามและสอบถามความก้าวหน้าของงานที่มอบหมายด้วย

ด้านการเสริมแรงทางการเรียน จากพฤติกรรมจำนวน ๔ ข้อ มีอยู่ ๑ ข้อ ที่นักศึกษามีความคิดเห็นตรงกับอาจารย์โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อย ผู้สอนรายงานความก้าวหน้าทางการเรียนแก่ผู้เรียน ซึ่งแสดงว่าอาจารย์ผู้สอนปฏิบัติไม่มากนัก นอกจากนี้มีพฤติกรรมอีก ๑ ข้อ ที่ทั้งสองกลุ่มประเมินอยู่ในเกณฑ์ที่ต่างกัน คือ ผู้สอนชมเชยและให้กำลังใจแก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ที่เป็นดังนี้เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เป็นวัยที่ต้องการแรงเสริมในทางบวกอยู่แล้ว จึงได้ประเมินพฤติกรรมด้านนี้ในเกณฑ์ค่อนข้างน้อยและต่ำกว่าความคิดเห็นโดยเฉลี่ยรวมของอาจารย์

ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นตรงกัน ๑ ข้อ จาก ๕ ข้อว่าเป็นพฤติกรรมที่มีการปฏิบัติมาก คือ ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล นอกนั้นอีก ๔ ข้อ อาจารย์ประเมินอยู่ในเกณฑ์สูงกว่า คืออยู่ในเกณฑ์มาก แต่นักศึกษาประเมินอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งเป็นไปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนอาจเกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรม การสอนต่าง ๆ ในค่านี้นั้น ตนเองได้ปฏิบัติอยู่เป็นประจำและมากถึงขั้นมาตรฐานอยู่แล้ว ส่วนนักศึกษายังไม่พึงพอใจในพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง จึงมีความเห็นว่า เกิดขึ้นน้อยกว่าการประเมินของอาจารย์

สรุปจากการพิจารณาค่าเฉลี่ยสูงสุด ๕ อันดับแรกของความคิดเห็นของอาจารย์ และนักศึกษาแล้ว จะพบว่า อาจารย์เห็นความสำคัญของการตรงต่อเวลาในการสอนว่า สำคัญมากเป็นอันดับแรก และเวลาปฏิบัติจริงก็มากใกล้เคียงกันด้วย คือ มากเป็นอันดับสอง และเห็นว่าผู้สอน เน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน เป็นพฤติกรรมที่สำคัญมากเป็นอันดับสอง พอเวลาปฏิบัติจริงกลับมากที่สุด เป็นอันดับหนึ่ง จึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับที่ อาจารย์ให้ความสำคัญไว้ แต่มีอยู่หนึ่งข้อที่อาจารย์ให้ความสำคัญไว้ เป็นอันดับที่ห้า แต่ อาจารย์ปฏิบัติมากเป็นอันดับที่สาม คือ ผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล

พฤติกรรมที่อาจารย์เห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับที่สามและสี่ตามลำดับ คือ ผู้สอน สาทิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน แต่ปรากฏว่าไม่มีพฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นมากใน ๕ อันดับแรกเลย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมที่อาจารย์ปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่อาจารย์ให้ความสำคัญไว้เลย จึงน่าจะมีการ ปรับพฤติกรรมการสอนใหม่โดยคำนึงถึงความสำคัญด้วย

ส่วนความเห็นของนักศึกษา มีพฤติกรรมที่นักศึกษาให้ความสำคัญไว้เป็นอันดับแรกและอันดับสี่ และเห็นว่าอาจารย์ปฏิบัติมาก เป็นอันดับแรกและอันดับสี่ตรงกับที่ให้ความสำคัญไว้ นั่นคือ ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน แสดงว่านักศึกษามองเห็นว่าอาจารย์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาควรจะมี ความรู้กว้างขวางและส่งเสริมให้นักศึกษารับผิดชอบตนเอง ซึ่งอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา ก็มีคุณสมบัติตามที่นักศึกษาคิดไว้นั้นคือ พฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นจริงตามที่ผู้เรียนประเมินไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์วิทยาลัยครู โดย

นักศึกษาให้น้ำหนักความถี่ของคะแนนต่อกิจกรรมการสอนของอาจารย์มาก เป็นอันดับแรก
ในเรื่อง ผู้สอนมีความรู้และความสามารถในการวิชาที่สอน (กรรมการฝึกหัดครู กระทรวง
ศึกษาธิการ ๒๕๒๒ : ๔๗)

พฤติกรรมที่นักศึกษาเห็นว่าสำคัญมากเป็นอันดับสอง แต่เกิดขึ้นจริงมากเป็น
อันดับที่สาม คือ ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน แสดงว่าอาจารย์ปฏิบัติพฤติกรรมนี้ใกล้เคียง
กับที่นักศึกษาให้ความสำคัญไว้ แต่มีพฤติกรรมที่นักศึกษาให้ความสำคัญไว้เป็นอันดับที่สาม
และห้า คือ ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน ผู้สอนมีความ
ยุติธรรมในการวัดและประเมินผล แต่ไม่ปรากฏว่าอาจารย์ปฏิบัติพฤติกรรมเหล่านี้ตามความ
เห็นของนักศึกษาเลย พฤติกรรมที่นักศึกษาไม่ค่อยให้ความสำคัญ กลับเกิดขึ้นจริงมากเป็น
อันดับที่สองและห้า คือผู้สอนแต่งกายเหมาะสมกับความเป็นครู ผู้สอนสนับสนุนให้ผู้เรียน
ช่วยกันรักษาระเบียบวินัยในการเรียนซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนของอาจารย์วิทยาลัย
พลศึกษา ไม่ค่อยมีการสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน แต่กลับสนับสนุน
ในเรื่องระเบียบวินัยในการเรียน และผู้สอนมีบุคลิกภาพดีโดยเฉพาะการแต่งกายที่เป็นแบบ
อย่างที่ดีแก่นักศึกษา

จากพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริงในทุกด้าน จะเห็นว่าด้านปรัชญาของการสอน
โดยเฉพาะผู้สอนยั่วให้ผู้เรียนโต้โต้แย้งถกเถียงนั้น อาจารย์ปฏิบัติค่อนข้างน้อย และจัด
เป็นลำดับสุดท้ายในจำนวน ๓๔ พฤติกรรม วิทยาลัยพลศึกษาในฐานะที่เป็นสถาบันอุดมศึกษา
และจะ เขยิบฐานะ เป็นสถาบันอุดมศึกษาอย่างเต็มตัว โดยเปิดสอนระดับปริญญาตรีในอนาคต
ไม่ควรมองข้ามและควรเน้นด้านปรัชญาของการสอน เพื่อให้สมกับ เป็นสถาบันอุดมศึกษา
อย่างแท้จริง

แต่เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มี
ความสำคัญในการสอน พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จำนวน ๖ ด้าน คือ ด้านการเลือกใช้สถานที่และอุปกรณ์
ด้านปรัชญาของการสอน ด้านการปฏิบัติการสอน ด้านการเสริมแรงทางการเรียน
ด้านการประเมินผลและนำข้อมูลย้อนกลับ และด้านการควบคุมวินัยในการเรียน

ที่เป็น เช่นนี้อาจ เป็น เพราะว่าเป็นด้านเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่มีความจำเป็นต่อวิชาที่จะต้องมีการฝึกทักษะมาก เช่น การเลือกใช้สถานที่ และอุปกรณ์ก่อนที่จะสอนวิชาพลศึกษา อาจารย์จึงให้ความสำคัญมากกว่านักศึกษา ส่วนการประเมินผลรวมทั้งนำข้อมูลย้อนกลับ (feedback) นั้น มีความสำคัญมากต่อการเรียนการสอนของวิทยาลัยพลศึกษาที่เน้นภาคปฏิบัติ ได้แก่ ประเมินผลจากบทเรียนที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว ซึ่งข้อบกพร่องให้ผู้เรียนทราบหลังจากการฝึกปฏิบัติ เป็นต้น และพฤติกรรมด้านที่จำเป็นมากอีกด้านหนึ่งก็คือ การควบคุมวินัยในการเรียน ผู้สอนจึงคำนึงถึงความพร้อมเพียงและความเป็นระเบียบเรียบร้อยเพื่อประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

นอกจากนั้นพฤติกรรมอีก ๓ ด้าน ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นไม่แตกต่างกัน

($P > .05$) โดยเห็นตรงกันว่าเป็นพฤติกรรมที่สำคัญอยู่ในเกณฑ์มาก เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่าผู้สอนและผู้เรียนซึ่งจะจบออกไปเป็นครูต่อไป ตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมเหล่านี้ ซึ่งล้วนจำเป็นต่อวิชาชีพครู

และจากผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ โดยการประเมินของอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย และจำนวนปีในการสอนมาก เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอน กับพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง แสดงว่า จำนวนปีหรือประสบการณ์ในการสอนของอาจารย์ มิได้เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้อาจารย์ปฏิบัติพฤติกรรมการสอนโดยส่วนรวมแตกต่างกัน ซึ่งผลจากการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมสร วงษ์อยู่น้อย (๒๕๐๘ : ๔) ซึ่งได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนด้านการบรรยายของอาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในแผนกวิชาประวัติศาสตร์ โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนในห้องเรียนที่ปรับปรุงขึ้นจาก Preliminary Classification of the Item Pool in Taxonomy of Teaching Behavior ของศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนแห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด และยังสร้างแบบสอบถามให้นิสิตประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์อีกทางหนึ่ง ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบปรากฏว่า อาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมาก กับอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย มีพฤติกรรมการสอนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่มีความแตกต่างกันในแต่ละพฤติกรรมย่อย

ส่วนผลจากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของอาจารย์เพิ่มเติม นอกเหนือจากแบบสอบถาม พบว่า พฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง ผู้สอนปฏิบัติได้ใกล้เคียงกับการประเมินในแบบสอบถาม ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างข้อมูลจากแบบสอบถาม และจากการ

สังเกตโดยตรงแต่ประการใด ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ที่ว่าผู้สอนมีพฤติกรรมการสอนอยู่ในชั้นดีและระดับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงอยู่ในระดับคงที่ ถึงแม้จะทำให้ผู้สอนประเมินการสอนเองหรือผู้สังเกตประเมินก็ไม่ทำให้ต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ อาจารย์และนักศึกษาคำงก็ประเมินพฤติกรรมการสอนของอาจารย์เกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนว่าอยู่ในเกณฑ์มากทุกด้าน ยกเว้นพฤติกรรมการสอนที่เกิดขึ้นจริง อาจารย์ให้น้ำหนักคะแนนแก่ตนเองมากกว่านักศึกษาเป็นผู้ให้

ถึงแม้อาจารย์ส่วนใหญ่จะปฏิบัติพฤติกรรมการสอนอยู่ในชั้นมีประสิทธิภาพดี แต่มีอาจารย์จำนวนหนึ่งยังปฏิบัติพฤติกรรมการสอนไม่มากเท่าที่ควร เช่น ผู้สอนไม่ค่อยสำรวจความพร้อมของสถานที่เรียน ผู้สอนไม่ได้จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ ผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการเป็นผู้นำ ผู้สอนไม่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้โต้แย้งถกเถียง ผู้สอนไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจ ผู้สอนมิได้รายงานความก้าวหน้าทางการเรียนแก่ผู้เรียน และวิธีการประเมินผล ผู้สอนมิได้คำนึงถึงความถนัดและความสามารถของแต่ละบุคคล ทั้งนี้โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยรวมของพฤติกรรมแต่ละข้อ ซึ่งล้วนแต่มีระดับในเกณฑ์ปานกลางหรือค่อนข้างน้อย ฉะนั้นจึงน่าจะได้มีการปรับปรุงคุณภาพของอาจารย์ในส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ดังกล่าวมาแล้ว

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

๑. สมควรที่ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนควรจัดและดำเนินการสอนให้มีพฤติกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาตามผลการวิจัยนี้ พฤติกรรมใดที่อาจารย์และนักศึกษาเห็นว่ามีควมสำคัญมากก็ควรจะรักษาสถานภาพของพฤติกรรมนั้นไว้ เช่น ผู้สอนตรงต่อเวลาในการสอน ผู้สอนเน้นในด้านความรับผิดชอบของผู้เรียน ผู้สอนมีความรู้กว้างขวางในวิชาที่สอน ผู้สอนสาธิตและยกตัวอย่างประกอบคำอธิบายอย่างชัดเจน และผู้สอนมีความยุติธรรมในการวัดและประเมินผล ส่วนพฤติกรรมการสอนที่เกิด

ขึ้นจริงนั้น อาจารย์ส่วนใหญ่ประเมินว่าตนเองได้ปฏิบัติมาก แต่นักศึกษาประเมินว่าอาจารย์ได้ปฏิบัติพฤติกรรมเหล่านั้นค่อนข้างน้อย จึงพอจะกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนในวิทยาลัยพลศึกษา ได้ดำเนินการอยู่ในระดับที่ยังไม่น่าพึงพอใจ ผู้บริหารและอาจารย์ควรจะได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็ควรพิจารณาเทียบเคียงกับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการสอนด้วย ทั้งนี้ เพื่อจะได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับความสำคัญนั้น ๆ

๒. พฤติกรรมการสอนที่อาจารย์วิทยาลัยพลศึกษาปฏิบัติค่อนข้างน้อย สามารถจะปรับปรุงให้ปฏิบัติเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ ผู้สอนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์การสอนอย่างเพียงพอ ผู้สอนช่วยผู้เรียนได้โต้แย้งถกเถียง ผู้สอนชมเชยและให้กำลังใจแก่ผู้เรียน ผู้สอนให้โอกาสผู้เรียนเลือกทำงานตามความเหมาะสมและความสนใจ และผู้สอนนำผลจากการประเมินมาแก้ไขปรับปรุงการสอน

๓. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ จากการประเมินของอาจารย์ทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่พฤติกรรมบางด้านของอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนมากมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าอาจารย์ที่มีจำนวนปีในการสอนน้อย เพราะฉะนั้นกรมพลศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรจะพิจารณาหาแนวทางปรับปรุงการเรียนการสอนให้มากขึ้น เช่น ด้านการพัฒนาคณาจารย์ โดยสนับสนุนให้อาจารย์ไปศึกษาต่อเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์หรือเข้ารับการฝึกอบรมและสัมมนาทางวิชาการ ด้านการบำรุงขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน หรือจะเป็นการสนับสนุนทางด้านอุปกรณ์การเรียนการสอน หรือให้บริการความสะดวกอื่น ๆ เพื่อที่จะได้นำความรู้และประสบการณ์มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะศึกษาค้นคว้าต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยดังต่อไปนี้

๑. การศึกษาพฤติกรรมการสอนของอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษาคตามทัศนคติและความคาดหวังของนักศึกษา โดยเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

๒. การศึกษา เปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา ระหว่างอาจารย์ที่สอนวิชาภาคปฏิบัติ กับอาจารย์ที่สอนวิชาภาคทฤษฎี

๓. การศึกษา เปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษา กับสถาบันครูศึกษาอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด

๔. การศึกษาปัจจัยที่ เชื้ออำนวยและไม่เชื้ออำนวยต่อการสอนของอาจารย์ วิทยาลัยพลศึกษา เพื่อนำผลมาประกอบการศึกษา และเป็นแนวทางในการบริหารงาน วิชาการของวิทยาลัยพลศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

คุนยวิทยทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย